

Jocul de-a Învierea(continuare)

Artemie

Cu toții știm unde am vrea s-ajungem,
Într-un infern de frunze acoperit,
Sau, colț de Rai cu libertăți absurde,
Unde atârnă răstignirile pe zid.

Nu știm nimic și construim palate,
Crezându-ne prea drepți, strângând averi,
Ne închinăm ades, la mori stricate,
Și ne îmbătăm la sfinte Învieri.

Să aflăm de ce trăim, se poate,
Dar pare-se că-i mult, să vrem,
C-ar trebui să ne mai ștergem din păcate,
Dar, din păcate, să le ștergem nu putem.